

Zeck Julianna: Lány a parton

Naponta jártam be hozzá a kórházba. Az onkológiai osztály felé közelítve lelassultak a lépteim. Mi van ha már nem él? Erre készítettem a lelkem minden nap. Negyvenöt évesen nem halhat meg. Meg kellett állnom, hogy összeszedjem magam. Lépésről-lépésre szedtem össze a bátorságomat. Fojtogatott a sírás. Fél órámba telt megtenni ezt az ötperces utat a bejárattól a kórteremig. Drága testvérkém, miért akarsz meghalni?- kérdeztem magamban folyton. Fel akartam ébredni ebből a rémálomból. Gyereket szeretett volna, de már nem lehetett. Beette magát a gyerek helyére a rák. Belegondolni is irtózatos, hogy ott, ahol megtörténik a fogantatás csodája, ugyanúgy életellenes folyamatok is beindulhatnak. Én meg terhes voltam, nem mertem elmondani neki. Csak 8 hetes volt a kisbabám, de már zakatolt a szíve, mint egy robogó vonat. Nem tudtam örülni és nem tudtam rendesen gyászolni sem.

Állandóan a Duna partra vágyott az én testvérkém. Sokszor egyedül gyalogolta végig a pesti, majd a budai rakpartot. Azt mondta, így tud a legjobban gondolkodni. Beszélgetni is gyaloglás közben tudtunk a legjobban. Egyszer lefotóztam, elkaptam a pillanatot, amikor hajába kapott a szél. A Dunát nézte elmerülten, úgy el tudott veszni a pillanatban, hogy attól féltem, sosem kerül elő. Ezt a képet mindig magánál hordta, mint valami ereklyét. Azt mondta, benne van a lelke.

Beléptem a kórterembe, nézett kifelé az ablakon, vágyta az életet. Megvártam, amíg megérzi, hogy itt vagyok és felém fordítja a fejét. Egymásra mosolyogtunk, mintha csak egy rutinműtét után ébredt volna. Szelídek voltak a vonásai és furcsán csillogott a szeme. Mondta, hogy jobban van, és szeretne kérni tőlem egy szívességet. Elővette a pénztárcájából a képet, amit annyira szeretett. Megkért, hogy vigyem ki őt a Duna partra, amikor csak tehetem. Így tovább tudunk sétálni és beszélgetni akkor is, amikor ő már nem lesz. Elsírtam magam, még ő nyugtatgatott, hogy nem lesz semmi baj, csak ígérjem ezt meg neki. Megígértem. Még aznap este elment.

Sokáig nem tudtam elővenni azt a képet, és a Duna part felé sem sétáltam egy ideig. De ott volt nálam mindig, húzta a táskámat a súlya. Egy napon, amikor erősen fújt a szél, kísértáltam vele a Dunához. Az én hajamba is belekapott a szél, és mintha összefújta volna a múltat a jelennel, egy pillanatra nem tudtam, hogy ki áll a Duna parton, és melyikünk halt meg. Feltűztem a képet egy fára, hogy mindig előtte legyen a látvány, ami annyira megragadta.